

ਗੁਜਰੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਲ ਜਾਲ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਤਜਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਸੇਤੀ ਰੰਗੁ ਲਾਈ ॥ ਮਨ ਕਉ ਇਹ ਉਪਦੇਸੁ
 ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥੧॥ ਸਾਜਨ ਐਸੇ ਸੰਤੁ ਸਹਾਈ ॥ ਜਿਸੁ ਭੇਟੇ ਤੂਟਹਿ ਮਾਇਆ
 ਬੰਧ ਬਿਸਰਿ ਨ ਕਬਹੂੰ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਕਰਤ ਕਰਤ ਅਨਿਕ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ਨੀਕੀ ਇਹ
 ਠਹਰਾਈ ॥ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕ ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਪਰਾਈ ॥ ੨ ॥੮॥੧੭॥ {ਪੰਨਾ
 499}

ਪਦਅਰਥ:- ਆਲ—ਅਲਯ, ਘਰ। ਜਾਲ—ਜੰਜਾਲ। ਆਲ ਜਾਲ—ਘਰ ਦੇ ਜੰਜਾਲ। ਭ੍ਰਮ—ਭਟਕਣਾ।
 ਤਜਾਵੈ—ਦੂਰ ਕਰਾ ਦੋਂਦਾ ਹੈ। ਸੇਤੀ—ਨਾਲ। ਰੰਗੁ—ਪ੍ਰੇਮ। ਲਾਈ—ਲਾਏ, ਬਣਾ ਦੋਂਦਾ ਹੈ। ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ—ਪੱਕਾ
 ਕਰਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਹਜਿ—ਆਤਮਕ ਅਡੋਲਤਾ ਵਿਚ। ਗਾਈ—ਗਾਇ, ਗਾ।1।

ਸਾਜਨ—ਹੇ ਮਿੱਤਰ! ਸੰਤੁ—ਗੁਰੂ। ਸਹਾਈ—ਮਦਦਗਾਰ। ਭੇਟੇ—ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬੰਧ—ਬੰਧਨ। ਕਬ ਹੂੰ—ਕਦੇ
 ਭੀ।1। ਰਹਾਉ।

ਕਰਤ ਕਰਤ—ਕਰਦਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ। ਨੀਕੀ—ਚੰਗੀ (ਸਲਾਹ)। ਮਿਲਿ—ਮਿਲ ਕੇ। ਸਾਧੂ—ਗੁਰੂ। ਭਵਜਲੁ—
 ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ। ਪਰਾਈ—ਪਰਾਇ, ਪਰੈ, ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।2।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਮਿੱਤਰ! ਗੁਰੂ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਮਦਦਗਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ (ਗੁਰੂ) ਮਿਲ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮਾਇਆ
 ਦੇ ਬੰਧਨ ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਦੇ ਭੁੱਲਦਾ ਨਹੀਂ।1। ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਮਿੱਤਰ! (ਗੁਰੂ ਸਰਨ ਆਏ ਮਨੁੱਖ ਪਾਸੋਂ) ਘਰ ਦੇ ਜੰਜਾਲ, ਭਟਕਣਾ, ਮੋਹ ਛੁਡਾ ਦੋਂਦਾ ਹੈ, ਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ
 ਉਸ ਦਾ ਪਿਆਰ ਬਣਾ ਦੋਂਦਾ ਹੈ, (ਸਰਨ ਆਏ ਮਨੁੱਖ ਦੇ) ਮਨ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਪੱਕੀ ਕਰ ਕੇ ਦੋਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਦਾ
 ਆਤਮਕ ਅਡੋਲਤਾ ਵਿਚ ਟਿਕ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਂਦਾ ਰਹੁ।1।

ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਆਖ—) ਅਨੇਕਾਂ, ਤੇ ਕਈ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ ਸੋਚਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਕਰਦਿਆਂ ਕਰਦਿਆਂ ਆਖਰ ਮੈਂ ਚੰਗਾ
 ਨਿਸ਼ਚਾ ਦਿਲ ਵਿਚ ਟਿਕਾ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਹੜਾ ਮਨੁੱਖ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਮਿਲ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਸਿਫਤਿ-ਸਾਲਾਹ ਦਾ
 ਗੀਤ ਗਾਂਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਸੰਸਾਰ-ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੰਘ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।2।8। 17।